

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 07.04.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **8154** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 20951 от 25.11.2009г., по описа на Административен съд – С. град, подадена от С. Григоров Р., с „С. Р.-С.-С.“, ЕИК по БУЛСТАТ *, срещу Ревизионен акт /РА/ № * от 14.05.2009 г., издаден от Б Г Разсолков на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. – К., потвърден с решение № 1131/17.08.2009 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С..

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт като незаконосъобразен и необоснован, в частта му относно:

- определен допълнително данък по реда на чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 5 542,32 лв. и лихви в размер на 862,33 лв.
- доначислен ДДС по доставки, за които "С. Р.-С.-С." е избрал да приложи общия ред на облагане общо в размер на 31 739,00 лв.
- доначислен ДДС за транспортни разходи в резултат на извършена корекция в маржа на цената по реда на чл. 145, ат. 1 от ЗДДС.

В жалбата се твърди, че органите по приходите необосновано са приели, че жалбоподателят не е разполагал със средства за направените от него разходи в размер на 25 247,74лв. Необходимите средства са получени в резултат на договор за заем с чуждестранния гражданин Йонче Спасовски на датите 27.05.2007 г., 30.05.2007 г., 04.06.2007 г. и 23.06.2007 г. На съответните дати лицето е било на територията на

Република Б, което е видно от неговия задграничен паспорт.

На следващо място се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт в частта му, в която, на основание чл. 67, ал.1 от ЗДДС, вр. чл. 151, ал.3 от ЗДДС е доначислен ДДС за извършени продажби на автомобили внесени преди 01.01.2007 г. за данъчни периоди 01./2007 г.; в размер на 12 851,00 лв.; 02/2007 г., в размер на 12 446,00 лв. и 03/2007 г. в размер на 6442,00 лв. Според жалбоподателя, в противоречие с приложимия материален закон е направения от органите по приходите извод, че за продажбите, извършени при действието на новия ЗДДС, в сила от 01.01.2007 г. са приложими неговите разпоредби, независимо че автомобилите са придобити при действието на отменения ЗДДС. Като неправилна и nezakoносъобразна е оспорена извършената от органите по приходите корекция на маржа за облагане с ДДС, като са изключени транспортните разходи от тези, свързани с придобиване на автомобила.

В заключение е изразено искане за отмяна на РА № * от 14.05.2009 г., издаден от Б Г Разсолков на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. – К. в оспорените части.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Бенев, който поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионния акт.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОУИ”- С., при ЦУ на Н., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Испиридонова оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – С. град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

На основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 800401/06.10.2008 г., издадена от Д В Ямборска, на длъжност началник на сектор „Проверки и Ревизии" в Дирекция „ДОК" в ТД на Н. К., упълномощена със Заповед № 61А/07.07.2006г., издадена от Директора на ТД на Н. – Г. К., е възложено извършването на ревизия на С. Г Р. с ЕГН * с „С. Р.-С.-С.” за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за отделните данъчни периоди от 01.01.2007 г. до 30.09.2008 г.; данък върху доходите на физическите лица за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г.; данък по чл. 42, 43 и 49 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г. и данък по чл. 204 от ЗКПО за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г. Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 800497/22.12.2008 г. е удължен срокът на ревизията до 23.01.2009 г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ № 800497 от 06.02.2009 г., връчен на 16.03.2009 г.

Ревизията приключва с ревизионен акт /РА/ № * от 14.05.2009 г., издаден от Б Г Разсолков на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. К., упълномощен със Заповед № К 800497/09.02.2009 г., издадена от органа, възложил ревизията.

При ревизията е установено, че през ревизирания период жалбоподателят е захранвал касата на „С. Р. - С. – С.” чрез вноски на лични парични средства, отразени в хронологичния регистър на сметка 501 „Каса в лева”. По отношение на произхода на внесените средства, ревизираното лице е заявило, че ги е получило като паричен заем в размер на 30 000,00 евро. Представен е Договор за заем от 05.09.2007 г., съгласно който

лицето Йонче Спасовски, с л.к № * и адрес Република М, Г. Крива Паланка, У. Конопница предава на заемателя С. Р. сумата от 30 000,00 евро за срок от две години. Представена е също така и разписка, с която С. Р. удостоверява, че е получил от Йонче Спасовски сумата от 30 000,00 евро, представляваща главница за периода от 2 години. Разписката е подписана само от С. Р. като липсва подпис на лицето предало сумата. Ревизиращият орган е приел, че посочените доказателства не доказват реалното изпълнение на заемния договор. Определена е годишна данъчна основа за облагане на С. Г Р. по реда на чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 25 943,01 лв. Въз основа на годишната данъчна основа е определено годишно данъчно задължение за данък върху доходите на физическите лица за 2007 г. в размер на 5 542,32 лв.

В хода на ревизията е констатирано, че жалбоподателят през м. 01, 02 и 03.2007 г. е извършвал продажба на автомобили и мотоциклети втора употреба. „С. Р.-С.-С.” е избрал да прилага общия ред за облагане по ЗДДС. Установено е, че данъчната основа при продажбата на автомобилите и мотоциклетите, за този период, е по-ниска от данъчната основа при вноса /митническа облагаема стойност/. Разпоредбата на чл. 151, ал. 3 от ЗДДС предвижда, че данъчната основа на доставката се определя по реда на чл. 26 и 27 от ЗДДС и не може да бъде по-ниска от данъчната основа при придобиването на стоката или от данъчната основа при внос. Разпоредбата се прилага в случаите, при които дилърът на стоки втора употреба е упражнил правото си на избор по ал. 1 и прилага общия ред за облагане по закона на доставката на стоки втора употреба, като в издадените фактури за продажба на автомобилите съгласно чл. 151, ал. 2 от ЗДДС, не е посочил, че се прилага специалния ред по глава седемнадесета. В резултат на това ревизиращият орган е определил данъчна основа на всяка доставка по реда на чл. 26 и чл. 27 от ЗДДС и е доначислил ДДС в размер на 12 851,00 лв. за данъчен период 01.01.2007г. – 31.01.2007 г.; в размер на 12 446,00 лв. за данъчен период 01.02.-28.02.2007 г. и в размер на 6442,00 лв. за данъчен период 01.03.-31.03.2007 г.

Органът по приходите е констатирал, че жалбоподателя от продажната цена на закупените от него автомобили е приспаднал сумата, която е платена за получената стока, както и транспортните разходи за превоза на стоката. Направено е заключение, че по този начин неправилно е приложена разпоредбата на чл. 145, ал. 1 ЗДДС, което е довело до намаление на маржа, а оттам и до намаление на начисления ДДС. В резултат от ревизията е доначислен ДДС за разликата между начисления от жалбоподателя и дължимия данък, както следва: данъчен период 01.03.-31.03.2007 г. – в размер на 856,04 лв.; данъчен период 01.04.-30.04.2007 г. – 706,13 лв.; данъчен период 01.05.-31.05.2007 г. – 1335,39 лв.; данъчен период 01.06.-30.06.2007 г. – 1207,39 лв.; данъчен период 01.07.-31.07.2007 г. – 987,65 лв.; данъчен период 01.08.2007 г. – 31.08.2007 г. – 1150,08 лв.; данъчен период 01.09.-30.09.2007 г. – 461,27 лв.; данъчен период 01.10.-31.10.2007 г. – 1312,25 лв.; данъчен период 01.11.-30.11.2007 г. – 1207,26 лв.; данъчен период 01.12.-31.12.2007 г. – 3867,67 лв.; данъчен период 01.01.-31.01.2008 г. – 1420,14 лв.; данъчен период 01.02.-29.02.2008 г. – 1453,57 лв.; данъчен период 01.03.-31.03.2008г. – 1413,93 лв.; данъчен период 01.04.-30.04.2008 г. – 1978,95 лв.; данъчен период 01.05.-31.05.2008 г. – 2247,69 лв. и данъчен период 01.06. – 30.06.2008 г. в размер на 2080,55 лв.

В хода на ревизията жалбоподателят е представил декларация от 06.11.2008 г., в която декларира, че по договор за заем от 05.09.2007 г. е получил парични средства в размер на 30 000,00 евро от Йонче Спасовски, роден на 22.01.1968 г. от Р.М, Г. Крива Паланка.

Приложен е и договор за заем от 05.09.2007 г. и разписка, от същата дата, за получената сума в размер на 30 000,00 евро. С подадено Възражение вх. № 1682/30.04.2009 г. срещу ревизионния доклад жалбоподателят е представил нов договор за паричен заем от 27.05.2007 г., сключен между него и Йонче Спасовски за сумата от 30 000,00 евро. Приложени са също разписки за получени суми, декларация от Йонче Спасовски, че същият е предал сумата от 30 000,00 евро на четири транша и копие на паспорта му. Допълнително в съдебното производство е представено и прието като доказателство писмо изх. № ХВ-1669/04.03.2010 г. на внд. директор на Дирекция „Миграция”, съдържащо данни от автоматизираните информационни фондове на МВР за пътуванията на Йонче Спасовски, роден на 22.01.1968г., гражданин на М за периода 01.01.2006 г. – 31.12.2007 г.

РА № */14.05.2009 г., издаден от старши инспектор по приходите при ТД на Н. - К. е връчен на упълномощено от „С. Р.-С.-С.” лице на 27.06.2009г. и в законоустановения срок е обжалван пред директора на Дирекция “ОУИ” – С., при ЦУ на Н. с жалба вх. № ТД-05-74/03.07.2009г. на ТД на Н. – К.. Във връзка с жалбата е постановено решение от директора на Дирекция “ОУИ” – С. № 1131/17.08.2009 г., с което ревизионният акт е потвърден в обжалваната част, като са възприети мотивите, изложени в оспорения акт. Решението е постановено от компетентен орган, предвид представените Заповед № 1101/23.06.2009 г. на изпълнителния директор на ТД на Н. и Заповед № ЗЦУ-148/25.02.2009 г. на изпълнителния директор на Н. и в рамките на законоустановения срок за произнасяне.

Решение № 1131/17.08.2009 г. на директора на Д „ОУИ” – С. е връчено на С. Г Р. на 08.09.2009 г. Жалбата срещу потвърдения с решението РА № */14.05.2009 г. е подадена на 23.09.2009 г., видно от входящия номер на Дирекция „ОУИ” - С..

При така установеното от фактическа страна, съдът, в решаващия състав, обоснова следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок за оспорване, изчислен според правилата на чл. 22, ал.7 от ДОПК и от лице, което притежава процесуална легитимация като адресат на оспорения акт, с който се определят задължения. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт, включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.118 ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 7, ал.1, т.4 от Закона за Н., в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К-800497/09.02.2009г., издадена от органа възложил ревизията. Последният е оправомощен на основание чл. 112, ал.2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал.1, т. 4 и ал. 3 от ЗНАП и по силата на Заповед № 61А/07.07.2006 г., издадена от директора на ТД на Н. – Г. К.. РА е съставен в предвидената форма съгласно чл.119 и чл. 120 от ДОПК, но при наличието на съществени процесуални нарушения в частта му относно определеното задължение за данък по реда на ЗДДФЛ в размер на 5542,32 лв. за данъчен период 01.01.2007г. – 31.12.2007г. В частта му относно допълнително начислен ДДС в размер на 31 739,00 лв., на основание чл. 151, ал.3 от ЗДДС РА е издаден в несъответствие с приложимия материален закон.

Видно от констатациите на ревизионния доклад и ревизионния акт, при извършен анализ на паричния поток е установен недостиг на парични средства, необходими за

покриването на извършените разходи на „С. Р.-С.-С.“ в общ размер на 25 247,74 лв. Обоснован е извод за наличие на недеklarирани от страна на собственика на предприятието на С. Г Р. доходи, които са му послужили за предоставяне на средства в посочения размер за финансиране дейността. Така констатираното обстоятелство представлява основание по смисъла на чл. 122, ал.1, т. 2 от ДОПК за провеждане на ревизионно производство при особени случаи. Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, при наличие на данни за укрити приходи или доходи органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ДОПК данъчна основа. Задължително условие за провеждане на ревизия по предвидения в чл. 122 от ДОПК ред е уведомяване на ревизираното лице, че основата за облагане с данъци ще бъде определена по предвидения в чл. 122 ред, и предоставяне на възможност в определен срок за представяне на доказателства и за вземане на становище, като срокът не може да бъде по-кратък от 14 дни. В случая, от страна на органите по приходите е констатирано обстоятелство по смисъла на чл. 122, ал.1, т. 2 от ДОПК, обосноваващо определяне на задължение по особените правила на разпоредбата, но на лицето не е връчено уведомление и не му е предоставена възможност да представи доказателства и да вземе становище. Същевременно, органът по приходите е приложил установения от ЗДДФЛ размер на данъка към приета от него за установена данъчна основа от 24 750,08 лв., за които е направен извод, че са облагаеми доходи. Ревизиращият орган е приложил установения от закона размер на данъка, при липса на проведен анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 122, ал.1 от ДОПК дава право на органът по приходите да обложи ревизираното лице, като приеме за данъчна основа определената от него, но определянето на данъчната основа следва да се проведе след анализ на посочените в чл. 122, ал.2 обстоятелства. Действително, имуществото, което е обособено за нуждите на предприятието на едноличния търговец е изключено от семейната имуществена общност, каквито мотиви са изложени в ревизионния доклад, но в случая данъчната основа от 24 750,08 лв. е приета като доход на физическото лице С. Р., с който същият финансира дейността на предприятието на . Прието е, че това е доход, различен от полученото в резултат от дейността на . Следователно, този доход не може да бъде изключен от семейната имуществена общност. В този смисъл, незаконосъобразно органът по приходите е направил извод, че целият размер на констатирания недостиг следва да представлява данъчна основа за доход от други източници, като не е анализирал по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК източниците на доход, различни от дейността на С. Р. като , включително и доходите на домакинството.

С оглед на изложеното, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт се явява незаконосъобразен в частта му относно определен допълнително данък по реда на чл. 48 от ЗДДФЛ, тъй като органът по приходите е определил задължението, на основание предоставената от разпоредбата на чл. 122, ал.1 от ДОПК възможност, но не е приложил регламентирания в ДОПК специален ред за облагане, предвиден за тези случаи.

На следващо място в жалбата жалбоподателят излага съображения за неприложимост на разпоредбата на чл. 151, ал. 3 от ЗДДС във връзка с продажбата на автомобили, закупени преди 01.01.2007 г.

В ревизионния акт и в потвърждаващото го решение са изложени аргументи, според които в случая „С. Р.-С.-С.“, извършвайки търговия с употребявани автомобили, се

явява дилър на стоки втора употреба по смисъла на ЗДДС. Прието е, че за извършените от търговеца доставки са приложими разпоредбите на чл. 143-151 от ЗДДС, съгласно които, лицето може да прилага специалния режим на облагане или общия ред на облагане. При прилагане на специалния режим се облага маржът на цената, определен като разлика между продажната и покупната цена, съгласно чл. 145 от ЗДДС. В този случай дилърът няма право на данъчен кредит за начисления при вноса или придобиването данък, на основание чл. 147 ал. 5 от закона. За придобитите и внесени от „С. Р.-С.-С.“ стоки втора употреба - превозни средства, различни от „нови превозни средства“ преди 01.01.2007 г. и налични след влизането в сила на новия ЗДДС, за които дружеството е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, следва да се приложи общия ред на облагане, като данъчната основа на продажбите се определи съгласно чл. 151, ал. 3 от ЗДДС, постановяващ, че данъчната основа на извършените доставки не може да бъде по-ниска от данъчната основа при придобиване или данъчната основа при внос.

Според настоящия съдебен състав, основателен е доводът на жалбоподателя, че разпоредбата на чл. 151, ал. 3 от ЗДДС, на която се позовава органът по приходите не може да намери приложение. Според чл. 143, ал. 1 от ЗДДС, разпоредбите на тази глава /глава XVII „Специален ред на облагане на маржа на цената“, в която се намира и нормата на чл. 151, ал. 3/ се прилагат за доставка, извършена от дилър, на стоки втора употреба, произведения на изкуството, предмети за колекции, антикварни предмети, доставени му на територията на страната (включително внесени) или от територията на друга държава членка от:

1. данъчно незадължено лице;
2. друго данъчно задължено лице като предмет на освободена доставка по чл. 50;
3. друго данъчно задължено лице, което не е регистрирано по този закон;
4. друг дилър, прилагащ специалния ред на облагане на маржа на цената.

Правилен е изводът на органите по приходите, че жалбоподателят има качеството на дилър на стоки втора употреба по смисъла на § 1, т. 23 от ЗДДС, а именно: „данъчно задължено лице, което в процеса на икономическата си дейност закупува, придобива или внася стоки втора употреба, произведения на изкуството, предмети за колекции и антикварни предмети с цел да ги продаде, независимо от това, дали лицето действа като комисионер по смисъла на Търговския закон“. Не е спорно, че доставката е осъществена от територията на друга държава - членка при наличие на някое от изброените в чл. 1, т. от 1 до 4 на чл. 143 от ЗДДС условия. Посоченото в скобите на разпоредбата на чл. 143, ал.1 от ЗДДС, а именно изразът (включително внесени) е добавено със ЗДБРБ/2007 г., ДВ, бр. 108/06 г. в сила от 01.01.07 г. Следователно, при първоначалния текст законодателят е имал предвид доставки, осъществени на територията на страната или от територията на друга държава членка. Тази редакция на закона и изразът „друга държава членка“ предполагат, че текстът следва да се прилага тогава, когато стоките втора употреба са доставени на дилъра или придобити от него след влизането на Република Б в Европейския съюз на 01.01.2007 г. Допълнението „включително внесени“ има предвид внос от трети страни, но не е основание да се приеме, че именно чрез това допълнение се включват в приложното поле на правната норма и внесените стоки втора употреба преди влизането в сила на закона. Така изложеното становище се подкрепя от това, че в глава XVII от закона е уреден нов, различен ред, включващ правила за упражняването и ползването на данъчен кредит от дилъра за получените или внесени от него стоки, когато е избрал общия ред за облагане, различни от реда по отменения закон и на

практика неприложими по отношение на дилърите, внесли или придобили стоките втора употреба преди 01.01.2007 г. Посоченото означава, че жалбоподателят няма как да приложи специалния ред на облагане по маржа на цената по глава XVII от ЗДДС, тъй като не може да изпълни изискването на чл. 147, ал. 5. При общия ред, обаче, в новия ЗДДС е налице едно ново изискване във връзка с правото на данъчен кредит за придобитите или внесени от дилъра стоки втора употреба, което няма как да бъде изпълнено в конкретния случай, а именно - това по чл. 151, ал. 4 от ЗДДС. Посоченият законов текст предвижда, че правото на данъчен кредит за получените или внесените от лицето стоки, за които не се прилага специалният ред за облагане на маржа, възниква и се упражнява в данъчния период, през който данъкът за последващата доставка на стоките е станал изискуем. В случая, обаче, правото на данъчен кредит е вече упражнено при вноса и не може да бъде упражнено при последващата доставка. От изложеното следва, че след като правото на данъчен кредит се упражнява по общите правила на закона, то и за определянето на данъчната основа при последващата доставка следва да се приложат отново общите правила - в случая тези по чл. 26 от ЗДДС, доколкото в чл. 27, ал. 1 няма изрично посочване на процесните доставки.

Правилно е посочено в мотивите на ревизионния акт, че за да бъде спазен принципът и механизмът на облагане с ДДС като косвен, многофазен и некумулятивен данък, начисленият ДДС при продажбите не може да бъде по-малък от размера на ползвания данъчен кредит при придобиването им, но това следва да се постига чрез прилагането на правните норми, които трябва да са ясни и точни и да не се налага разширителното им тълкуване.

С оглед на изложеното, оспореният РА № */14.05.2009 г. на ТД на Н. – Г. К. следва да бъде отменен в частта му относно доначислен данък върху добавената стойност на основание чл. 67, ал. 1, вр. чл. 151, ал. 3 от ЗДДС.

При ревизията е установено, че за извършени продажби на автомобили втора употреба за данъчни периоди 01. 03.2007 г. до 30.06.2008 г. включително „С. Р.-С.-С." е избрал да прилага специалния ред на облагане по чл. 143, ал.1 от ЗДДС. Установено е, че от общата сума, получена от съответния клиент при продажбата на автомобилите през посочените периоди търговецът е приспадал сумата, която е платил при получаване на стоката, както и транспортните разходи за превоз на стоката. Ревизиращият орган по приходите е обосновал заключение за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 145, ал.1 от ЗДДС, в резултат на което е начислен ДДС в по-малък от дължимия размер. За съответните периоди е доначислен ДДС в размер за всеки период, подробно посочен в констативната част на ревизионния доклад.

Съгласно разпоредбата на чл. 145, ал.1 от ЗДДС данъчната основа на доставката на стока по тази глава е маржът на цената, който представлява разликата, намалена с размера на дължимия данък, между:

1. продажната цена, представляваща общата сума, която дилърът е получил или ще получи от клиента или третото лице за доставката, включително субсидиите и финансиранията, пряко свързани с тази доставка, данъците и таксите, както и съпътстващите разходи за амбалаж, транспорт, комисиони и застраховки, начислени от доставчика на получателя, но без предоставените търговски отстъпки;
2. сумата, която е платена или ще бъде платена за получените от лицата по чл. 143, ал. 1 и 3 стоки, включително данъка по този закон, а когато стоката е внесена - данъчната основа при внос, включително данъка по този закон.

Видно от редакцията на цитираната разпоредба, транспортните разходи следва да

бъдат включени от дилъра при определяне от негова страна на продажната цена. Законът не предвижда възможност тези разходи да се приспадат отделно при изчисляване на данъчната основа. Като е приспаднал транспортните разходи от получената при продажбата сума заедно със сумата, която е платил при покупката на стоката жалбоподателят е приложил неправилно изискването за определяне на данъчната основа, съгласно разпоредбата на чл. 145, ал.1 от ЗДДС. Поради което и законосъобразно ревизиращият орган по приходите е доначислил ДДС в общ размер на 23 685,79 лв. за отделните данъчни периоди.

На основание на изложените по-горе аргументи, оспореният Ревизионен акт № * от 14.05.2009 г., издаден от Б Г Разсолков на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. – К. следва да бъде отменен в частта му относно определен допълнително данък по реда на чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 5 542,32 лв., както и в частта относно доначислен ДДС на основание чл. 67, ал.1 от ЗДДС, вр. чл. 151, ал.3 от ЗДДС, общо в размер на 31 739,00 лв., а в останалата част жалбата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора и с оглед изричната претенция на ответника, на последния следва да бъдат присъдени разноски, съобразно на отхвърлената част от жалбата. От страна на жалбоподателя не е претендирано присъждане на направените във връзка с делото разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд - С.

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № * от 14.05.2009 г., издаден от Б Г Разсолков на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. – К., потвърден с решение № 1131/17.08.2009 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С. в частта относно определеното задължение за данък върху доходите за данъчен период 01.01.-31.12.2007 г. в размер на 5542,32 лв., ведно със съответни лихви.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт № * от 14.05.2009 г., издаден от Б Г Разсолков на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. – К., потвърден с решение № 1131/17.08.2009 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., както следва:

определения резултат по ЗДДС за данъчен период 01.01.-31.01.2007 г. ДДС за внасяне в размер на 17 969,00 лв. определя на ДДС за внасяне в размер на 5118,00 лв., ведно със съответни лихви;

определения резултат по ЗДДС за данъчен период 01.02.-28.02.2007 г. ДДС за внасяне в размер на 16 957,38 лв. определя на ДДС за внасяне в размер на 4511,38 лв., ведно със съответни лихви;

определения резултат по ЗДДС за данъчен период 01.03.-31.03.2007 г. ДДС за внасяне в размер на 10 002,62 лв. определя на ДДС за внасяне в размер на 3560,62 лв., ведно със съответни лихви

ОТХВЪРЛЯ жалбата, на С. Григоров Р., с „С. Р.-С.-С.”, срещу Ревизионен акт № * от 14.05.2009 г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. – К., потвърден с решение № 1131/17.08.2009 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С. в останалата част.

ОСЪЖДА С. Григоров Р., ЕГН: *, с „С. Р.-С.-С.”, ЕИК по БУЛСТАТ *, с адрес Г. К., улица Ц. О. № 322, В., .5, А. да заплати на директора на Дирекция “ОУИ” – С., при ЦУ

на Н., Г. С., У. “А.” № 21 разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 648,54 лв. /шестстотин четиридесет и осем лв. и 54 ст./.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б, в 14 дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: